הבחירה הל' יב: הבמירה הני יב: שז ג מיי שם: יז ד מיי שם פ"ו הלי יב: יח ה מיי פי"א מהלי עכו"ם הלכה יב סמג עשין

. ד טוש"ע י"ד סי' קעט סעיף

ו מיי׳ שם וטוש״ע שם

סעיף ח וסעי' יב: ב ז מיי שם טוש"ע שם סעיף י:

ש"ע מיי׳ שם טוש״ע

שם ס"ח [עי' בכ"מ]: בב י ב מיי' פ"ו מהל' בית

הבחירה הלכה יב סמג עשין קסג:

וכל דבש לא תקטירו: אלמה לא. בתמיה. וכי לא אפשר לקדשה במנחת חמץ הא אפשר דניקדשה בשתי הלחם הבאים בעלרת

שהן חמך כדכתיב (ויקרא כג) חמך תאפינה: מאסמול. מערב יו"ט: בשחיטת כבשים הוא דמיקדשי. אף על פי שבאים מתרומת הלשכה קדושת דמים היא זו אבל קדושת הגוף לפסול ביוצא לא קדשי אלא בשחיטת שני כבשי עלרת שהלחם בא עמהם דגמרינן מלחמי תודה ששחיטת הזבח מקדשתן כדאמרינן במנחות (דף עח:) קרבנו על זבח תודת שלמיו י מלמד שאין הלחם קדוש לקרותו קרבן אלא על ידי זביחת התודה והכי נמי בזביחת כבשים קדשי ואין הכבשים נשחטין אלא ביום טוב: נכנייה ביום טוב. יגמור את הבנין ביום טוב: אין בנין בית המקדש דוחה את יום טוב. כדאמרינן ביבמות בפרק קמא (דף ו.) יכול יהא בנין בית המקדש דוחה שבת ת"ל את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו אני ה' יי כולכם חייבין בכבודי אתם והמקדש חייבין בכבודי שהזהרתי על השבת וימים טובים נמי שבתות איקרו: נשבקיה. ללחם עד למחר ונבנייה למחר ונקדשיה למחר איפסלו להו בלינה ונעשו נותר שהרי מן הנאכלין ליום ולילה הם: דעד דקדים וחצי שבי יהוקה: יומא. למולאי יום טוב משתחשך מיד נגמריה לההוא פורתא ונקדשיה: בלילה. קודם חלות שעדיין זמן אכילתו הלכך לא אפשר בחמץ אלא במלה: תנו רבנן שיר של תודה. היו אומרים שם בכנורות וכו'. ומהו שיר של תודה מזמור לתודה (תהלים ק): ארוממך ה' וגו'. הוא מזמור שיר חנוכת הבית לכך אומר אותו: ושיר של פגעים. יושב בסתר עליון יי. ולפי שחמרו משה בהקמת משכן דכתיב (שמות לט) ויברך אותם משה ומה ברכן יהי רלון שתשרה שכינה במעשה ידיכם ויהי נועם ה' אלהינו עלינו ש (3) והכי איתא בתורת כהנים י והוא מאחד עשר מזמורים שאמר משה בספר תהלים מתפלה למשה לי עד סוף מזמור לתודה: פגעים. מזיקין שפוגעין בבני אדם להזיק: ואומר ה' מה רבו לרי. לפי שנאמר בו רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה שהיו מתלוללים (ג) בשרי יהודה ובנימין כשהיו בני ישראל בני הגולה בונין את החומה שנאמר (נחמיה ג) מה היהודים

האמללים עושים וגו' היחיו את

וכי תימא דמחמיץ להו לשירים ומקדש בהו והכתיב ילא תאפה חמץ חלקם יואמר ריש לקיש אפילו חלקם לא תאפה חמץ אלמה לא אפשר דמקדש בשתי הלחם בעצרת משום דלא אפשר היכי ניעביד נבנייה מאתמול וניקדשיה מאתמול שתי הלחם בשחימת כבשים הוא דקדשי נבנייה מאתמול וניקדשיה האידנא בעינן קידוש בשעת הבנין נבנייה ביום מוב ונקדשיה ביום מוב יאין בנין מקדש דוחה יום מוב נשבקה לבתר הכי ונבנייה וניקדשיה איפסילא ליה בלינה נבנייה ממעלי יומא ונשייר ביה פורתא דעד דקדיש יומא לאלתר נגמריה וניקדשיה יאין בנין בית המקדש בלילה דאמר אביי מנין שאין בנין בית המקדש בלילה שנאמר 'יוביום' הקים את המשכן ביום מקימו בלילה אין מקימו הלכך לא אפשר: ובשיר: ת"ר שיר ישל תודה בכנורות ובנבלים ובצלצלים על כל פינה ופינה ועל כל אבן גדולה שבירושלים ואומר *ארוממך ה' כי דליתני וגו' ושיר של פגעים ויש אומרין שיר של נגעים מאן דאמר דנגעים דכתיב ונגע לא יקרב באהלך ומאן דאמר פגעים דכתיב זיפול מצדך אלף ואומר יושב בסתר עליון בצל שדי יתלוגן עד יכי אתה ה' מחסי ואן עליון שמת מעונך וֹחוזר ואומר ובּוּ «מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו ה' מה רבו צרי עד לה' הישועה על עמך ברכתך סלה: רבי יהושע בן לוי "אמר להו להני קראי וגאני היכי עביד הכי יוהאמר ר' יהושע בן לוי יאסור להתרפאות סודאמר ר' בדברי תורה ילהגן שאני ואלא כי אמר אסור דאיכא מכה אי דאיכא מכה אסור ותו לא והתנוף ההלוחש על המכה אין לו חלק

לעולם הבא הא איתמר עלה א"ר יוחנן ספברוקק שנו לפי שאין מזכירין שם שמים על הרקיקה: ב"ד מהלכין ושתי תודות ווו אחריהן וכו': למימרא דבית דין קמי תודה אזלי והכתיב יוילך אחריהם הושעיה וחצי שרי יהודה הכי קאמר בית דין מהלכין ושתי תודות מהלכות 🖪 ובית דין אחריהם כיצד מהלכות רבי חייא ורבי שמעון ברבי חד אמר זו כנגד זו וחד אמר יזו אחר זו מאן דאמר זו כנגד זו הפנימית הך דמקרבא לחומה מאן דאמר זו אחר זו הפנימית הך דמקרבא לב"ד תנן הפנימית נאכלת והחיצונה נשרפת בשלמא למאן דאמר זו אחר זו אמטו להכי פנימית נאכלת משום דאתיא חיצונה קמה וקדשה לה אלא למאן דאמר זו כנגד זו תרוייהו בהדי הדדי קא מיקדשי ולימעמיך למאן דאמר זו אחר זו חדא מי מיקדשא הא כל שלא נעשית בכל אלו תנן ואפי' למ"ר ©באחת מכל אלו הני תרוייהו חדא מצוה היא אלא א"ר יוְחנן

האבנים מערמות העפר והמה שרופות ואומר (שם) גם [וגו׳] אם יעלה שועל ופרץ חומת אבניהם: להני קראי. שיר של פגעים: וגני. כשהוא הולך לישן בלילה: דאיכא מכה. ולוחש עליה מקראות של תורה להתרפאות. ומקשינן ואי איכא מכה אסור הוא דקאמר בה רבי יהושע בפים זימיכח מכם. למות שבים מקומת של מתלים לל המחלה לשר שמתי במלרים וגו' (שמות שו): ברוקק שנו. ברוקק בלוי וחו לא: אין לו חלק. הלוחש על המכה ואומר כל המחלה לשר שמתי במלרים וגו' (שמות שו): ברוקק שנו. ברוקק ואחר כך לוחש: שאין מוכירין שם שמים כו'. והכא קאמר [שם] כי אני ה' רופאך: זו כנגד זו. שני כהנים נושאין אותן זה אלל והכא הקאמר בשי לחומה. שהיא פנימית ממולעת בין העם 6 לחומה: הך דמקרבא לבים דין. ההולכם אחרונה: וקדשה לה. ראשונה קידשה את המקום וכשנכנסה אחרונה לשם לא נפסלה ביוצא שלא עברה במקום חול אלא במקום מקודש: כי הדדי נינהו. שתיהן מקדשות יחד או שתיהן יאכלו או שתיהן ישרפו: חדא מי מקדשא. את המקום הא אנן תנן כל שלא נעשית בכל אלו הנכנס לשם אין חייבין עליה אלמא כולהו בעינן: **אפינו למאן דאמר.** לקמן דכל אלו דמתני' אחת מכולן קאמר או מלך או כהן גדול או נביא או סנהדרין או שתי תודות הני שתי תודות מיהא תרוייהו בעינן דתרוייהו חדא מילתא היא:

יד א מייי פיייב מהלי מעשה אין בגין בית המקרש בלילה. וכן אינו דוחה יום טוב ואם תאמר וכי סימא דמחמן לשיריים. דלא קפיד קרא אלא אקודם קמילה א) יכמום מ. פוטה טו. [מנסות קרש הלי יד:

בר"ה פרק יום טוב (דף ל.) גבי הדתנן יום הנף כולו אסור שלא יקטיר קומן מחמן למובח כדכתיב סיפיה דקרא (א) כל שאור ביד הדתנן יום הנף כולו אסור שלא יקטיר קומן מחמן למובח כדכתיב סיפיה דקרא (א) כל שאור ביד הדתנן ביד שם קלה. קאמר התם דאיבני בלילה דאיבני בחמיסר ויש לומר דהיינו בית המקדש דלעתיד שהוא עשוי מאליו בידי שמים כדכתיב (שמות טו)

מקדש ה' כוננו ידיך וכן מפרש במדרש מנחומת: עד כי אתה ה' מחםי. דכתיב לעיל מיניה ושלומת רשעים תראה דמשתעי באויבים שהיו מלירין להם בשעת הבנין אבל משם ואילך לא משמעי נהכי: אםור להתרפאות בדברי תורה. והדאמר במסכת שבת (דף סז.) לחישתה (ד) בת יומה לימה הכי וירא מלאך ה' אליו וגו' סכנתא שאני: אמשו להכי פנימית נאבדת. לעיל פירש בקונטרס ואעמידה שתי תודות גדולות אלל החומה מבחוץ וקשיא אם כן פנימית אמאי נאכלת והא נפסלה ביולא דלא מלינו שיהא קדוש חוץ לחומה ובפרק בתרא דמכות (דף יט:) נמי אמר במעשר שני טהור שפודין אותו בפסיעה אחת חוץ לחומה ונראה דבפנים היו מהלכין ואע"ג דקרי פנימה להך דלהדי חומה ולפי זה היא יותר חיצונה שהיא כלפי חוץ לעיר מכל מקום קרי לה פנימה לפי שיש דבר אללה והדתנן בפ׳ כילד לולין (פסחים פה: ושם) החלונות ועובי החומה כלפנים אע"פ שהלכו מבפנים היה מתקדש כל מה שהיה בלבם לקדש דלא אפשר לילך בענין אחר ועוד דמסקינן החם דוקא בשוה לקרקע ולשם היה אפשר להלך: דכן דשה לה ראשונה. ואם תאמר אדרבה ראשונה נמי תאכל דכל זמן שלא קידשה העיר אף על פי שקדשה העורה נאכלין קדשים בכל הרואה כדתנן בפרק בתרא דובחים (דף קיב:) בשילה ונוב וגבעון שנאכלין בכל הרואה לפי שאין חומת העיר קדושה ויש לומר דמכיון שהלכה התודה כל שהוא הויא לה יולא במקום שמהלכת:

מוסף רש"י

אפילו חלקם. שיריס, לא תאפה חמץ. דדרשינן ליה האי חלקס דקרא נמי לפניו אלא מאפה וחומה מו) להכי ממיך חלקם ללא תאפה חמץ לומר אפילו שירי מנחה שהם חלקם של כהנים לא תאפה ממקם של כהנים נת תחפה מתן ומהתם נפקא (יבמות מ.). ברוקק שבו. שכן דרך מלחשים לרקק קודם הלחש ואסור להזכיר פסוק על הלחשה, ויש לחשים שדרכן הלחשה, ויש לחשים שדרכן לרקק אחריהם ואומר אותן ג'רקק אחריהם ואומר אותן בלשון לעז ומזכירין להם שם בלשון לעז, ואמר לי רבי דמותר דאין אסור אלא לוחש דמותר דחין חסור חנם נוחש אחר הרקיקה, דנראה שמוכיר השם על הרקיקה, ועוד לא נאסר אלא בלשון הקדש אבל בלעו לא (טנהדרין קא.).

רבינו חנגאל והכתיב לא תאפה חמץ חלקם. ואמר ריש לקיש . אפילו חלקם והן שירי מנחות לא תאפה חמץ. טנווות לא תאפה חמק. ואתינן למימר בשתי הלחם שבעצרת שהן חמץ בהן תתקדש העזרה. ודחינן דאין בנין בה"מ [דוחה יו"ט ואין בנין בה"מ] בלילה: ובשיר. . ת״ר שיר של תודה בכנורות ובנבלים ובצלצל על כל פינה ופינה ועל כל אבן גדולה שבירושלים שנא' ארוממך ה' כי דליתני וגר'. שיר של פגעים בכנורות ובנבלים ובתופים. ואומר יושב בסתר עליון בצל שדי יתלונן עד כי אתה ה' מחסי ואומר מזמו' לדוד ה' מה רבו צרי עד לה' הישועה וזה שיר של פגעים עוד מפורש בסוף עירובין בתלמוד ארץ ישראל. ר' יהושע בן לוי מסדר להני קראי וגאני והני מילי להגן בהן אבל יש לו מכה ומתכוין להתרפאות בהן בדברי תורה אסור. ואם לוחש על המכה ורוקק אין לו חלק לעוה״ב. דתנן הלוחש על המכה אין לו חלק לעוה"ב. וא"ר יוחנז עלה ברוקק שאין מזכירין שם שמים על הרקיקה: ב״ד מהלכיז אחרי התודות. למאז בחלבין אחר זו הראשונה דאמר זו אחר זו הראשונה מתקדשת לפיכך נשרפת אבל האחרונה הסמוכה אבי האחורנה הספוכה לב״ד נאכלת דכבר קדשה ראשונה. אלא למאן דאמר התודות זו כנגד זו מהלכות

ה) [לקמן טו.], ו) [ויקרא ז], ז) [ויקרא כו], מ) [מהלים לא], ש) [תהלים ל], י) [שמיני על פסוק ויהי ביום השמיני (השני)], כ) [תהלים ל], ל) והחילונה. רש"שו. מ) ווכ"כ רש"י ר"ה ל. ד"ה א"נ ובסוכה מא. ד"ה א"כן,

תורה אור השלם לא תַאָפֶה חָמֵץ חֶלְקָם נְתַתִּי אֹתָה מֵאִשָּי לְדֶשׁ נְתַתִּי אֹתָה מֵאִשָּי לְדֶשׁ קָּדְשִׁים הָוֹא בַּחַשְּׁאת וְכָאָשָׁם: ויקרא ו י 2. וּבְיוֹם הָקִים אֶת הַמִּשְׁבָּן בַּסָה הַעַנֵן אֵת הַמִּשְׁכַּן עַל הַמִּשְׂבֶּן בְּמַרְאֵה אֵשׁ עַד . במדבר ט טו בֹקר:

בקון. 3. אֲרוֹמִמְּלֶדְ יְיָ בִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא שִׁמַּחְתָּ איְבִי לִי: תהלים ל ר ווואים עב. 4. לא תְאָנֶה אֵלֶיךְ רְעָה וְנָגַע לא יִקְרב בְּאָהֱלֶךְ:

5. יִפּל מִצִּדְּךְ אֶלֶף וּרְבָּבָה מימינר אַלִיר לא יגש: תהלים צא ז

ווורים בא ד 6. ישב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדִּי יִתְלוֹנְן: תהלים צא א 7. כי אתה יי מחסי עליוו יי בּי בּייְנִין ; בִּייְרָּטְ בָּיִּן עּ שַּׁמְתָּ מְעוֹנֶךְ: תהלים צא ט 8. מִזְמוֹר לְדָוִד בְּבָרְחוֹ ַרְנְיִּי מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ:

תהלים ג א תהלים ג א פ. וַיֵּלֶךְ אַחֲרֵיהֶם הוֹשַׁעְיָה. נחמיה יב לב

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה וכי כו' דקרה כי כל: (ג) ד"ה ושיר של פגעים וכו' והכי איתא. נ"ב גליוו ומימה לפ"ז לא היה לו מתלולנים (בשרי) תז"מ ונ"ב ס"א צרי: (ד) תום' ד"ה אסור וכו׳ לאישתא צמירתא לימא הכי:

הגהות הגר"א

[א] גמ' עליון שמת מעונך. נמחק [וכן לימא בע"י וברי"ף ורא"ש פ"א דברכות רא"ם פ"א דברכות עריטנ"א]: [ב] שם מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו. נמחק: [ג] שם על עמך ברכתך סלה. נמחק: [ד] שם מחריהן. נמחק [נראה דגם במחני׳ ל"ג לה]: [ה] שם וב"ד נמחק ונ"ב וכל ישראל:

רבינו חננאל (המשך)

מקדשי. אמאי זו נאכלת וזו נשרפת. ולמאן דאמר זו אחר זו מי ניחא כל שלא נעשית וו מי ניווא כל שלא נעשית בכל אלו תנן. כלומר אינה מתקדשת ירושלים ליכל בה קדשים קלים עד שיעשו בה כל הדברים. הנה עדיין לא נתקדשה למה נאכלת. יא מוקן שה למה מאכית: הפילו למאן דאמר באחת מכל אלו תרויהו חדא מצוה נינהו. ודחינן הא אמר ר' יוחנן זו שנאכלת